

ÉVKÖZI 6. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Lev 13,1-2.44-46 – 1Kor 10,31–11,1 – Mk 1,40-45

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Nagyon jó lenne ebbe az igazságba belekapaszkodni: nincs mitől és nincs kitől félnünk, hiszen az Úr a mi életünk gyógyítója. Ma a betegek világnapja van, megköszönjük ezen a napon a szakembereknek erőfeszítéseit, mindazokat a próbálkozásokat és nyilvánvaló eredményeket is, amik annak érdekében történnek és arról szólnak, hogy az ember tehetségével milyen hatalmas segítségeket tud nyújtani a másik embernek. De mi ma ezen felül lelki orvosunkra szeretnénk jobban odafigyelni. Jézus Krisztus a világ gyógyítója, Őtőle lehet megtanulni az egyetlen életre vezető utat. Ma megpróbálunk erre egy kicsit jobban odafigyelni és aztán elindulni ezen az úton.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Egy hatalmas lehetőséget kapunk az Istentől, mindegyikünk kimondhatja ezt az életmentő igazságot: ha akarod, megtisztítasz engem. A Szentírásnak van egy másik fordítása: ha akarod, te meg tudsz tisztítani engem. Mindegy, csak a szakembereknek a szövegértelmezéséből származik ez a megkülönböztetés. Egy biztos, nekünk kell eljutni oda, hogy felismerjük azt, hogy az Istennél van az az orvosság, amely meggyógyíthat bennünket, és ez az orvosság az, amely gyógyítja a világot, amely gyógyítja emberi kapcsolatainkat.

A Megváltás örömhíre ez. Nem véletlen, hogy éppen erre a vasárnapra esik a betegek világnapja. Ma szinte dátumszerűen is tökéletes, hiszen 1854. december 8-án IX. Pius pápa kihirdette a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját, majd ezt követően néhány évvel, 1858-ban ezen a napon, február 11-én a Szűzanya Lourdes-ban megjelent egy kislánynak, Soubirous Bernadettnek és így mutatkozott be: Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás, mintegy válaszképpen és igazolásképpen arra az üzenetre, erre az igazságra, amit a Szentanya kihirdetett. Milyen érdekes az Istennek az ízlése, ha így tetszik, hogy mindig tudja, hogy kit kell megszólítani és kire kell bízni az Ő üzenetét.

És mit üzent Isten ezáltal a kicsi lány által? A következőt kérte tőle: vidd el az üzenetet, vidd el az üzenetet az embereknek, és meg is határozta neki, hogy hova és kihez menjen: tartsatok bűnbánatot, térjete meg! Ne felejtjük el testvérek, a 19. században, 1858-ban vagyunk, és a Szűzanya még azt is kérte tőle, azért tartsatok bűnbánatot, mert azt szeretném, hogy a testvéri szeretet lángja átmelegítse az egész emberiségnek a szívét, merthogy a testvéri szeretet az üdvösségre vezető út. Márpedig a földi élet megkezdett örök élet, az üdvösségre vezető utat az ember a földi életében indítja. A testvéri szeretet útja, ami a meggyógyult emberiségnek, az Isten által meggyógyított emberiségnek az útja.

Nem véletlen, hogy Márk evangelista, ugye Márk evangéliuma az ősevangélium, az első evangélium, ezt már említettem, a többi evangelista is már ismerte Márknak az evangéliumát akkor, amikor az evangéliumát írta, és nem véletlen ennek a mai vasárnapnak az üzenete. Krisztus megkezdte nyilvános működését: elérkezett hozzátok az Isten országa – mintegy a közepébe vág az evangelista az üzenetnek. Elérkezett az Isten országa, eljött hozzátok az Isten evangéliuma, az irgalmasság üzenetét hirdeti ez az evangélium, az Istennek a szeretetét, az Istennek a közelségét, emberhez közelségét, és ez a közelség fejezi ki, mi az az orvosság, amire mindegyikünknek szüksége van. És Márk, aki az isteni igazságot, ezt az isteni igazságot akarja

kifejezni, éppen egy gyógyító történettel akarja bemutatni nekünk, egy leprásnak a gyógyításán keresztül, aki Jézussal találkozik.

Kedves beteg testvérek, mindannyian betegek vagyunk, akár azt is mondhatnám. Az igazi bajunk, hiszen az ember testből és lélekből áll, az igazi bajunk az, hogy uralkodik a testünk. Az igazi bajunk az, hogy a testünk mindig erőszakosan keresi a jussát, és az embernek nem kis lelki erőfeszítésre van szüksége ahhoz, hogy uralni tudjuk a testünket, hogy felül tudjunk emelkedni a testünk követelésein.

Innen kell elindulnunk a gyógyulás útján, mert Jézus Krisztus pontosan azt akarja nekünk megtanítani, miképpen tud az ember úrrá lenni a saját testén, miképpen vagyunk képesek a lelki erőt kimunkálni magunkban, és a lelki erővel uralni tudjuk a testünket, uralni tudjuk egymással való kapcsolatunkat és meg tudjuk jeleníteni ebben a világban a világ gyógyító és újjá szülő, újjá formáló lehetőségét.

Jézus csodálatos módon mutatja be ezt az igazságot. Egy leprással találkozik, ugye abban az időben vagyunk, amikor az általános gondolkodás, inkább mondhatom így, a zsidó gondolkodás, az ószövetségi gondolkodás a betegséget, mindenfajta betegséget a bűn következményeként értelmezte. Ha így tetszik, akkor átvitt értelemben nem is olyan nehéz nekünk sem megérteni, mert a bűn az, hogy az ember csak magára gondol és ezáltal az ember kiszakítja magát az emberi közösségből, a magának élő ember nem a közösségnek a tagja, a közösségtől is azt várja, hogy az ő egyéni érdekét szolgálja, és neki meg mintha semmi adóssága nem lenne a közösség felé, afele a közösség felé, amelyben élhetne, amely éltetni akarja. Csak hát az, aki magának él, aki igazából élősködő a közösségben és minden emberi kapcsolatban, hát ha így tetszik, akár igazuk is lehet, amikor azt mondják, hogy minden betegségnek az okozója a bűn, vagyis az ember beburkolódik és bevonul önmagába, a maga egyéni világába, az egyéni életébe és megszakítja valójában az igazi kapcsolatokat, bár nem egyszer kapcsolatokat hazudik a másinak is, meg önmagának is.

Jézus csodálatos példát ad nekünk, az ellentéteket milyen művészi módon, vagy isteni módon, jobb ha így mondom, képes összebékíteni. Mert Jézus formabontó és formatartó, Jézus törvényszegő és törvénytartó, Jézus hagyománytörő és hagyományörző, Jézus szombatot szegő és szombatot megtartó, hogy a zsidó gondolkodásnak ezt a kettősségét fejezzem ki ezekkel az ellentétpárokkal. És itt ebben az esetben is erről van szó, hiszen abban az időben teljesen természetes, hogy így mondjam, a gyógyulás útja volt, hogy aki ezt a betegséget megkapta, egy fertőző betegséget, egyetlen eszköz volt, hogy nehogy továbbadja a másik embernek, ne fertőzze a másik embert ezzel a bajával, ezért elkülönítették. És ez úgy történt, hogy a pap, ugye a papságnak akkor sajátosan ilyen hatalma is volt a zsidó közösségben, megállapította a betegséget, és ez azt jelentette, hogy köteles volt elkülönülni, köteles volt kifejezni az emberek felé, nehogy valaki is közelítsen hozzá, találkozzon vele, mert akkor a betegség átszállhat órá is.

És ez az ember találkozik Jézussal, és Jézus egyszerűen megáll, amikor ez az ember: ha akarsz tisztítani. És Jézus megáll, sőt szól neki, odamegy, megérinti: akarom, tisztulj meg! És meggyógyul. Formabontó Jézus, aki nem tartja be azt, amit megparancsol ez az emberi védekezés, hanem átlépi ezt, de ugyanakkor formatartó, mert azt mondja, menj el a paphoz, mutasd be a hálaáldozatot, és a pap megállapítja, hogy meggyógyultál.

Sajátos helyzet, nem akarok most ezen az úton továbbmenni, mert az életben lépten-nyomon találkozunk azzal, amikor az ember érdekében az embernek olyant is meg kell tenni, ami nem komfort, ami nem a világ által elvárt, nem a világ által is elfogadott. Hányszor megyünk el egymás mellett, talán még a tekintetünket is elfordítjuk, mert nem óhajtunk beavatkozni a másik embernek az életébe, pedig pontosan erre a beavatkozásra lenne

szüksége, hogy valaki megálljon, valaki odaforduljon hozzá és valaki kifejezze azt, hogy összetartozik vele.

Márk evangelista az Istennek az ember számára és a világ számára hozott üzenetét ezzel a képpel fejezi ki, amit ma hallottunk. És Jézusnak az emberiség lelki orvosának a jelenlétét a világunkban éppen ezzel az üzenettel, amit a betegek világnapja fejez ki, akarja mintegy összehangolni Jézus küldetését, ami jelen kellene, hogy legyen ma is a világunkban.

Miközben természetesen örülünk mindannak, amit az orvostudomány elér, és éljünk is vele, nyilvánvalóan szükségünk is van mindazokra az eredményekre, amiket elérnek. Éppen most, tegnap érkezett ide hozzánk is a hír, hogy a Szentatya Karikó Katalint is abba a pápai tanácsba bevásztatta, amely pápai tanács ezekkel a kérdésekkel foglalkozik. Köszönjük neki, hogy egyik kedves testvérünket ilyen nagy megtiszteltetés érte.

Természetesen mindez nagyon-nagyon fontos, csak hogy nem szabad arról elfeledkeznünk, hogy az igazi gyógyulás nem elsősorban az, amit a szakma elér, természetesen élni kell vele és gyönyörű eredmények vannak, de az ember igazi gyógyulása az a jézusi gesztus, hogy odalép ehhez az emberhez, hogy kifejezi neki a vele való kapcsolatot, kifejezi neki, hogy Ő az ő sorsába belép és sorsközösséget vállal.

Izaiás próféta jövendölte már, hogy Jézus betegségeinket hordozza, a jelképes üzenete ennek, amit mondok, de egyáltalán az, hogy az emberi sorsunkat vállalta, ezzel az igazi orvosságot jeleníti meg ebben a világban, azt, hogy sorsközösség egymással, azt, hogy összetartozunk egymással.

Azért is izgalmas ez a kérdés, mert ahogy említettem, ez az üdvösségnek is az útja. Hányszor hallottuk már igehirdetésben is, vagy aki a Szentírást kezébe veszi, olvashatta, hogy egyetlen szempont dönti el az életünket Isten előtt: „amit egynek tettetek”. És nagyon érdekes, hogy az üdvösség igazsága a testi nyavalyáinkra adott válasznak a függvénye. Éheztem és megettetetek, szomjaztam és megittattatok, ruhátlan voltam és felöltöztettetek, beteg voltam és meglátogattatok. Testvérek, ez az ember gyógyulásának az útja és ez az ember üdvösségének is az útja. Minden más nem mérhető ehhez.

És pontosan azért ez az út az egészséges emberi gondolkodásnak, az egészséges emberi világnak az útja, mert a testünk mindig követeli a jussát, mert a testünk mindig a középpontba akar kerülni, és bizony az embernek nagy-nagy feladat a lelki erőit összeszedni, hogy úrrá legyen a napi, a testünk által nap mint nap kifejezett követeléseken. Mert ha az ember nem vállalja ezt a lelki tusakodást önmagával, ha nem képes a lelki erőit összeszedni és fölemelni az embert valamiképpen a testi szükségletei fölé, akkor egyszerűen az ember elvétí az élet értelmét, az ember lelép mintegy az életnek az útjáról.

Hiszen ha a betegek világnapja van ma, akkor arra kell gondolnunk, hogy a beteg test, az kétszeresen test. Mert amikor nem csupán a testünkkel kell tusakodni, mert éhes meg szomjas, meg különböző igényei meg vágyai vannak és követelőzik, a beteg test kétszeresen test. Még több lelkierőre van szüksége az embernek ahhoz, hogy a beteg teste fölé tudjon emelkedni, a betegségét el tudja hordozni emberhez méltóan.

Ezért nem véletlen, amikor azt olvastam éppen az egyik görög bölcsnél, hogy az emberi élet iskolája a türelem. Nagyon érdekes, azt mondja, a hétköznapi napjai a türelem általános iskolája, mai nyelven szólva, a betegség, az a türelemnek az egyetemi képzése. A beteg ember szinte azzal a harccal kell, hogy megjelenjen, ami kétszeresen is követelőző teste fölé tud jutni. Ez a lelkierő csodája, hogy emberhez méltóan tudjunk a betegségben helytállni, a betegségben gyógyulni.

És bizony akkor, amikor az emberi test szükségleteit éljük meg nap mint nap, amik mindig követelőzőek, az erre adott válasz egy eszmei magasságba emeltetik, az üdvösség magaslatára emeltetik a mi a kiszolgáltatottságunk, az erre adott emberi válasz, ez az üdvösség útja. Éheztem, szomjaztam, ruhátlan voltam, beteg voltam, és erre adott válasz vezet el bennünket az élet útjára, ez teszi az utunkat Isten előtt is igazolttá, ez az út vezet az üdvösségbe, az üdvösségre.

Testvérek, ezen kell elgondolkodnunk nagyon komolyan ezen a mai napon akkor, amikor ezt a kisleányt a Szűzanya arra hívja fel, vidd el az üzenetet, hogy a keresztyén szeretetnek a tettei lobogjanak, azok jelenjenek meg erővel ebben a világban, tudjuk kifejezni egymás felé, hogy összetartozunk, hogy senki nem marad magára.

Milyen könnyű nekünk itt ebben a közösségben erről gondolkodni, amikor itt mi a máltai munkára is emlékezhetünk, az irgalmasok munkájára is emlékezhetünk, és valamiképpen mindegyik szervezet ezt a fajta isteni választ fogalmazza meg. Málta a hit védelme, a szegények és betegek, rázorulókat támogatása, az Irgalmasok meg egyértelműen a szegények és betegek szolgálata.

Milyen jó lenne, ha az ember valóban nemcsak tudná ezeket az igazságokat. Ez a mai nap ezt akarja bennünk elmélyíteni, hogy a hit meg ez a jó tanács, ez a krisztusi üzenet, mint Krisztus, aki a világ lelki gyógyítója, meg tudna jelenni a mi gondolkodásunkban, a mi lelki erőinkben. Bizony lelkierő kell ahhoz, hogy észrevegyük egymás éhezését, egymás szomjazását, egymás szegénységét, egymás betegségét. És hogyha mindezek közben tudjuk egymást vállalni, egymással közösséget, akkor visszaszerezzük az emberi méltóságunkat. Egyébként kiszolgáltatottjai leszünk önmagunknak, akár ezt fogalmazhatjuk így, a testünknek, és a lelkünk meg elsorvad.

Egyetlen lehetősége van a testben élő embernek, hogy hatalomra tudjuk juttatni a lelki erőinket, amik Isten segítségével, Jézus Krisztus példája nyomán minket képessé tesznek arra, ezek a lelki erők, hogy ne legyünk kiszolgáltatottjai önmagunknak és ne szolgáltatassuk ki ezáltal a kapcsolatainkat egymás szenvedélyeinek, hanem különösen a betegségnek a figyelmeztetése által tudjunk igent mondani arra a küzdelemre, ami a lélek harca, amely visszaadja istenképiségünket és elvezet bennünket az úton, az Istennel közös úton, az emberiség üdvösségre vezető útján.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Szeretném a testvérek figyelmét felhívni arra, hogy ezen a héten lesz Hamvazószerda, a nagyböjti időnek a kezdete, amikor Húsvétra készülünk, akár így is mondhatnám, a megújult életünk formálására, kialakítására. Bár zömmel idős emberek vannak itt, ezen már túl kell, hogy legyünk. Mindenesetre ez a nap és ez az időszak azért nagyon fontos, mert éppen az a célja, hogy az ember a lelkierőjét fel tudja szabadítani, és kezébe tudja venni a saját életét, és ez határozza meg emberi kapcsolatainkat. Egyetlen orvossága van az embernek, a másik ember, aki ételt, italt, ruhát, betegségben közelséget és egyáltalán emberi elfogadást tud megjeleníteni. Erre kell eljutnia az embernek, ha ez sikerül, akkor meggyógyult, akkor lehetnek anyagi gondjai, lehetnek egészségével kapcsolatos gondjai, de emberhez méltó módon élheti a mindennapjait, mert meggyógyult. Egymást gyógyítjuk meg, vagy egymásnak az életét tesszük tönkre.

Mindenesetre, aki a megújulás lelkületét akarja magában munkálni, az kezdjen egy jó Nagyböjtöt szerdán, délután fél 5 órakor lesz a szentmise, a hamvazószerdai szentmise itt ebben a templomban.

+ **Á L D Á S** +